

Byl pátek 25. srpna 1944 a bylo slunečno. Takový letní den, jak má být. V polích za továrními halami kuřimské Zbrojovky a Klöcknera byla třída dětí. I když byly prázdniny, tak byla především válka a i děti musely přiložit ruku k dílu a pomoci válečnému hospodářství. Většinou sbíraly starý papír a železo, léčivé byliny a dnes byla na řadě pomoc při polních pracích.

Třidu asi dvaceti žáků vedli pan učitel Josef Čuhel a paní učitelka Olga Šikulová. Všichni pracovali na poli a slunce pomalu stoupalo po obloze. Bylo čtvrt na dvanáct dopoledne a za chvíli je čekala přestávka na oběd. Vtom se ale ve Zbrojovce rozezněl kvílivý zvuk sirén. Učitel Čuhel se napřímil a uviděl, jak se od Babího lomu blíží malá letadla. O chvíli později už bylo možné i zaslechnout zvuk jejich motorů. Zakroužila nad Zbrojovkou a pokračovala dál směrem ke Kuřimské hoře.

Mladá učitelka se obrátila na Čuhela a celá bledá se zeptala: „Co to bylo? Co to znamená?“

„To byla průzkumná letadla! Za chvíli je tu nálet!“

„Pane Bože! ...“, roztřásl se jí hlas. Čuhel věděl, že není čas běžet do nějakého protileteckého krytu – ostatně ty byly všechny v polích na opačné straně Zbrojovky a byly především určeny pro vedoucí německé zaměstnance. Doběhnout do vzdáleného lesa také nepřicházelo v úvahu. Rychle všechny svolal k sobě a zamířili k potoku Kuřimka. Nařídil všem zout si boty a nohy strčit do potoka. A potom řekl památnou větu, kterou si malá Marie Filková zapamatovala navždy: „Děcka, schovte hlavu do té meze, a když budete slyšet nějaké rany, tak nevystřkujte tu hlavu a zacpěte si uši!“ A přesně to malá Majka se svou kamarádkou na jedné straně a modlící se učitelkou Šikulovou na druhé straně také udělala.

Začala první vlna bombardování a země se doslova houpala z jedné strany na druhou. Chvilími člověk netušil, kde je nahoře a kde dole. Kamarádka chytla Majku za rameno a křičela: „Podívej se! Podívej se ven, jak to tam všechno hoří!“ A obě vystrčily hlavy a pozorovaly, jak z haly Klöcknera, kde Němci vyráběli letecké motory, stoupá hustý dým. Ale hned hlavy zase schovaly, protože tu byla druhá vlna bombardování, která byla ještě silnější než první... a potom třetí vlna.

Když všechno utichlo, všichni se zvedli a učitel je pobízel před sebou, aby běželi ke státní silnici a dál směrem do lesa Bělče. Majka s kamarádkou běžely přes strniště bosky, ale rozedrané nohy necítily. Když celá třída doběhla do lesa, už tam seděli dělníci ze Zbrojovky a pokřikovali po učiteli Čuhelovi: „Teď s nima jdeš? Však jsi je tam mohl všechny pochovat!“ Čuhel byl bílý jako stěna.

Ze Zbrojovky stoupal hustý černý dým. Čuhel věděl, že to ještě nemusí být konec, že ještě mohou vybuchnout časované bomby. Nepřidávalo mu ani mudrování dělníků, kteří znalecky konstatovali, že to určitě lehla popelem i celá Kuřim. Učitel na ně nedbal a rozhodl se, že zpátky do Kuřimi zavede děti oklikou. Třída se vydala po státní silnici směrem k Červenému vrchu. Jedenáctiletá Majka pochodovala stejně jako ostatní spolužáci poslušně za učitelem a učitelkou a v hlavě jí vířila otázka: „Tak dobře, když přijdu teď dom a teď všechno bude shořený a naši tam nebudou – co já budu dělat?“

Když třída došla na vrch, zpozorovala, že proti nim jede na kole bratr Majčiny kamarádky. Celý uřícený dojel až k nim a nestačil odpovídat na naléhavé otázky, jak je v Kuřimi? „V Kuřimi nic,“ vydechl a hledal očima svou sestru. Když ji našel, rychle ji pobízel, aby nasedla k němu na kolo a jela s ním. Jejich maminka, stejně jako matky ostatních spolužáků a další obyvatelé utekli před bombardováním do Kuřimské hory a odtud pozorovali, jak nahoře za Kuřimí hoří Zbrojovka. Některé tetky mudrovaly, že

když je Zbrojovka celá v plamenech, tak to tam ty děti určitě zahynuly taky! Matky dětí z toho šílely, a tak bratr kamarádky, aby je uklidnil, sedl na kolo a jel hledat třídu dětí.

Všichni v čele s Čuhelem teď už chvátali, jak mohli nejrychleji. Když se dostali k trati naproti sokolovně, učitel všechny rozpustil se slovy: „Děcka, každý utíkejte nejkratší cestou domů!“ A tak Majka utíkala, seč stačila. Když doběhla do jejich ulice a viděla, že jejich dům stojí, oddechla si.